

Namus

Ömer Seyfettin

Namus — Ömer Seyfettin

Ömer Seyfettin 1920 yılında öldü. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun 27. maddesi uyarınca eserin özgün metni kamu malıdır.

Metin, Vikikaynak (tr.wikisource.org) aktarımından alınmıştır:

<https://tr.wikisource.org/w/index.php?title=Namus&oldid=152772> (revizyon 152772). Bu aktarım Creative Commons Atıf-AynıLisanslaPaylaş 4.0 (CC BY-SA 4.0) lisansıyla paylaşılır; bu PDF de aynı lisansla serbestçe paylaşılabilir.

pdfkitaphane.com

Daha geceydi. Çobanyıldızı derinlerden dünya üzerindeki uyumuş sürülere bakan tek bir göz gibi parlıyor, koyu karanlıklara mavi bir ışık akıtiyordu. Hapishanenin ağır, demir kapısı acı bir küfür gürültüsü ile açıldı. Jandarmalar, elleri arkasına bağlanmış zayıf, cılız, ürkek bir adamı dışarı çıkardılar. Siyah arabanın dar kapısından sokmak için kollarından yukarı kaldırıyorlardı. Elleri bağlı adam sağındaki sakallı jandarmaya döndü:

- Nereye gidiyoruz be ağam? diye sordu.
- Bilmiyor musun?
- Bilmiyorum be...
- Deminden imam efendi sana ne dedi?
- "Lala, ala..." diye bir şeyler söyledi. Ben "Ne diyorsun?" dedim.

"Benim dediğimi söyle!" dedi. Ben de onun dediğini anlamadan söyledim.

— Öyleyse çok iyi ettin! cevabını veren jandarma, mahkûmu arabanın içine tıktı. Kendi de yanına girdi. Dışarıda kalan genç jandarma üstlerinden kapıyı kilitledi. Mavi alacakaranlığın içinde kamçı sesi, atların nal tıkırtıları, demir tekerlek gürültüleri işitildi.

Penceresiz arabanın içi tıpkı bir kutu gibiydi. Köşesinde küçük bir fener, sarı, ziyasıyla cidarlardaki gölgeleri titretiyordu. Mahkûm susmuyordu.

Tüfeğini yanına dayayan sakallı jandarma, tabakasından bir cigara sarıyordu. Güldü:

- Yarım saat sonra ısınırsın! diye başını salladı.

Konuşmaya başladılar. Bozuk kaldırımların sarsıntısı ha bire sözlerini kesiyor, ikiye bölüyordu:

- Hamama mı gidiyoruz?
- Hamama ama senin bildiğin hamam değil...
- Nasıl?..

— Sabunu var, suyu yok...

— Benim abdestim var be ağam, niye beni hamama götürüyorsunuz?

— Abdestini bozdurmak için!

Mahkûm, jandarmanın alayından bir şey anlamıyordu. Sustu. O susunca, jandarma sormaya başladı:

— Ulan senin kabahatin neydi?

Mahkûm, yarasına dokunulmuş bir adam gibi haykırdı:

— Namus, bre ağam, namus, namus, namus!

Yerinden kalkıyor, çırpınıyordu. Bu namus heyecanı jandarmanın canını sıktı:

— Ulan, Çingene'de namus olur mu? dedi.

— Neye olmasın ağam, Çingene insan değil mi?

— Karını başkasıyla mı yakaladın?

— Hayır.

— Kızını mı yakaladın?

— Hayır.

— Öyleyse niçin "namus, namus" diye bağırıp yırtırırsın. Ne oldu ki bakayım?..

Mahkûm Çingene, felaketini hatırladı. Sarardı. Dudakları titriyordu. Hikâyesini anlattı:

— Bir akşam dereye, yıkanmaya gitmiştim. Biraz geç kaldım. Çergeye döndüm. Ah namus, bre namus!..Bir de ne göreyim?..

— Ne gördün?

— Ah namus bre! Namus ağam.

— Söyle canım, her vakit gördüğün bir şey olacak!

— Hayır.

— Ya ne gördün?..

— Karım, kız kardeşim, anam,halam, küçük kızlarım, yengem taplanmışlar. Bir şeye bakıyorlar, hem gülüyorlar.

Jandarma bunu pek merak etti. Cıgarasını ağızından çekti:

— Neye bakıyorlardı?

Çingene tekrar "namus bre, namus" diye kafasını arabanın cıdarına çarptı:

— Bizim  omara Hasan'ın sarı erkek k peğı yapışmış. İçeri almışlar, seyrediyorlardı.

Jandarma gülmekten katılıyordu:

— Ey, sonra?..

— Birdenbire hiddetlendim. "Sizin hiç utanmanız, arlanmanız yok mu?" dedim. Elime  otranın yanındaki bir balta geçti...

— Ey?..

— Hepsinin kafasına ayrı ayrı indirdim.  omarı da ikiye böldüm. Hiçbiri kaçamadı. Hepsini geberttim. !!!!

Jandarmanın cıgarası parmaklarından düşmüştü. Çingene "namus bire, namus!" diye d v n yor, araba daha ziyade sarsılıyor, daha ziyade takırdıyordu. Jandarma, karşısındaki sıska, kirli suratlı, pis herife bakarak yüreğinin çarptığını duyuyor, gayr-i ihtiyarî memleketinde Hıdırellez günleri yaptıkları eşek bayramını hatırlıyor, kendi namussuzluğuna şükrediyordu. Evet, bu  ingene gibi i lerinde bir iki namuslu adam olsaydı, bütün kasaba halkını, Hıdırellez günü yaylada kılıçtan geçirmek icap edecekti.

* * *

Araba, katilin dokuz insanı baltayla kestiğı yerde durdu. Burası bir şose kenarıydı. Küçük kapının kilidini açtılar.  nde elleri bağılı  ingene, arkadan sakallı jandarma indi. Müddeiumumi, komiser, hâkim filan hepsi daha evvel gelmişlerdi. Arabalar bir katar gibi birbirini arkasına dizilmiş, yol boyunda duruyordu. Ortalık tamamıyla

ağarmış, çobanyıldızı sönmüştü. Komiserle gelen jandarmalar, bir iskemleye binmişler, gülüşerek darağacının ipini sabunluyorlardı. Çingene, bu manzarayı görür görmez, gölgesinden ürkmüş bir Arap atı gibi şahlandı:

— Ay, beni asacak mısınız? diye haykırdı.

Kimse cevap vermedi. Herkes önüne bakıyordu. Komiser, elindeki yaftayı katilin boynuna geçirmek için ilerledi. Namus uğrunda şehit olacak bu bıçareye karşı herkesin kalbinde sanki gizli bir muhabbet, gizli bir hürmet vardı! Hele beyaz sakallı hâkimin gözlerinden şıpır şıpır yaşlar damlıyordu. O, kırk senelik memuriyeti esnasında bu verdiği hüküm kadar ağır hiçbir vicdan azabı duymamıştı. Evet, Çingene, mingene... Fakat ne büyük bir namus telakki siydi! Evet, ne büyük bir namus taassubu!.. Ama kanun... İşte o affetmiyordu. Ah, yoksa bizde ``jüri`` usulü olsaydı, hemen bu dokuz canı birden alan Azrail'den müthiş katili beraat ettirecekti. Gayr-i ihtiyarî komiserin önüne geçti. Acaba bu kadar yüksek bir namus niyetiyle yaşayan bir insanın ölmezden bir dakika evvelki son arzusu ne olabilirdi?..

— Biraz dur! dedi.

Şaşırmış Çingene'ye hıçkıra hıçkıra yaklaştı. Dizleri, elleri, dudakları titriyordu.

— Allah kusurunu affetsin! diye söze başladı. Ben senin haklı olduğunu biliyorum. Ama ne yapalım? Başımız şeriata, kanuna bağlı! Dünyada son arzun ne? Bana söyle. Ne olsa yapacağım oğlum!

Çingene, hâlâ sabunlanan ipe baktı. Sonra gözü yaşlı ihtiyar hâkime döndü:

— Ne arzum olacak? Ne olsa sizin gibi namertler yapmazlar, dedi.

Hâkim elini kaldırdı:

— Vallahi, billahi, ne istersen yapacağım! Canımı istersen vereceğim! Söyle oğlum.

— Söylemem, yapmazsın.

— Yaparım.

— Yapmazsın. Hepiniz yalancısınız. İnsanı aldatırsınız!..

— Aldatmam. Yaparım diyorum, evladım.

— Yapmazsın hâkim efendi. İşte bütün buradakiler şahit olsun, yapmazsın!..

Hâkim, kendine bakan memurlara, polislere, jandarmalara bir göz gezdirdi. Vaadini katiyetle tekrarladı:

— Bunlar şahit olsun, Allah şahit olsun, yapacağım!..

Ağzında zaptettiği hıçkırıklardan boğulacakmış gibi başını göğe kaldırıyordu. Doğru söylediği sesin azametinden, tavrının heybetinden, heyecanının ulviyetinden belliydi. Çingene biraz ferahlar gibi oldu. Gözleri parladı. Yutkundu. Heyet baştan aşağı kulak kesilmişti. Yaklaşan siyah ölümün soğukluğu hepsini sanki dondurmuş, taş kesmişti. Çingene öksürdü:

— Pekâlâ, hâkim efendi, dedi, senden istediğim şu: Hüsmen'in sarı köpeğini buldur, gözlerinin önünde iğdiş yaptır. Herkesin ırzı, namusu kurtulsun.

Hâkim, şaşkın şaşkın yüzüne bakarken, mahkûm susmuyor: "Namus, bre namus!.. Yaptırmazsan ahrette iki elim yakanda kalsın!" diye jandarmaların kolları arasında çırpınıyordu.